

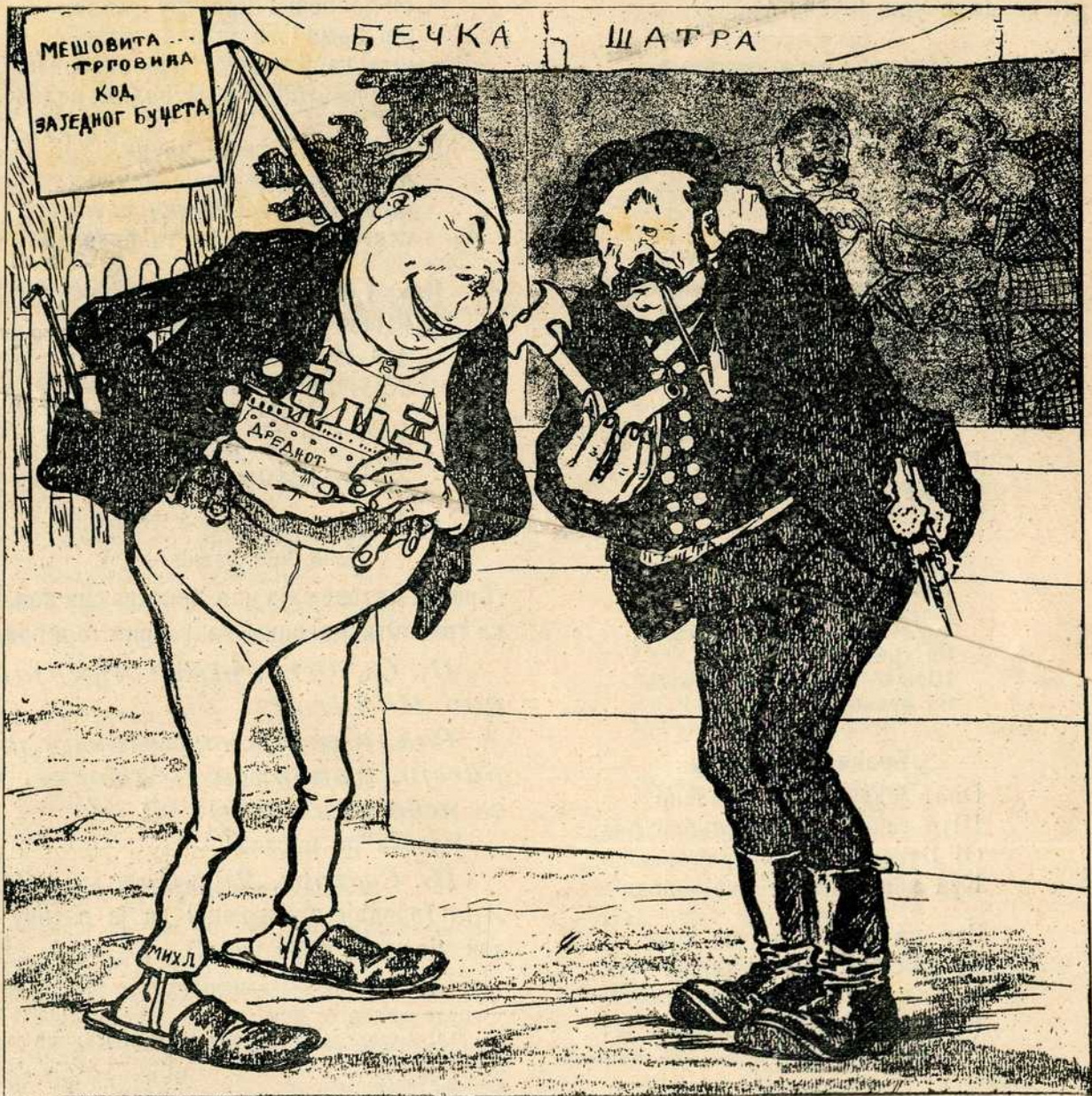

СТАРМЛАДИ

ХУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧАН ЛИСТ.

Уређује: Стармлади. — Цена је листу: на год. К 8, на $\frac{1}{2}$ год. К 4, на $\frac{1}{4}$ год. К 2.

„МАРКШТИКЛ“.

Михл: Јел' да сам ти леп „маркштикл“ купио?
Пишта: Здраво је леп, само је мало скуп!

Христос воскрес!

Затрeсла се црна земља и гроб пуче
каменити

„Христос воскрес!“ црква поје,
Али како дочекује и прославља знаменити
данак овај, Српство моје?

Је ли њему Ускрс дош'о
Дал' с' из гроба оно диже,
Ил' га плоча каменита
У јаз гура, дубље, ниже?
Ил' ће њему црни петак
Без Ускрса осванути,
Јер му „Само слога . . .“ наша
Неће дати ускрснути!?

На велики петак.

Учио си грешне људе,
Какав треба свет да буде,
Ал' те слушај' нису хтели
Већ мучили — разапели.

Од трња ти мет'ли круну,
Дали т' чашу жучи пуну,
Трпећ пакост, муку већу
Издах'о си — учитељу!

Кад би данас доле дош'о,
Правду опет, причат пош'о,
Где год би те силни срели —
Опет би те разапели!

Искар'јотски Јуда.

Још и данас има чуда
Искар'јотских има Јуда,
Што с' на дела кадра свака,
За тридесет сребрњака.
Што б' издали свога брата
За мрвицу сува злата.

Гига.

„Браћи“ Бугарима.

Опет један грозан злочин,
Што га „братска“ љубав роди,
Ој Бугари, драга браћо,
Куд вас братска мис'о води?

Зар уз клање српске деце
Братац брату веру даје?
Е, сад нам је сасвим јасно
Ваша љубав — колика је!

Орлић.

О СТОГОДИШЊИЦИ
ДОСИТЕЈА ОБРАДОВИЋА.

Навршила се равно стотина
век читав бурних тешких година,
од како твоје срце не куца,
од смрти твоје, славни Србине!

Али твој наук није пропао,
он је вечно Српству остао,
јер семе оно што си посеј'о,
што га је твоје срце створило,
благодворним је родом родило.

И ево данас твоји унуци,
појени духом твоје науке,
по целом се Српству скупљају,
стогодишњицу да ти прославе!

Навршио се један читав век,
и они ће се редом низати,
али ће дела твоја велика —
ко сјајно сунце, вечно блистати!

Гореки

Велики петак.

— Идеја за нову слику Мункача. —
Речи без слике. —*)

(Српска аутономија као Христос сва рањена
са трновитим венцем на глави стоји пред):

*Њ. Св. патријарха Лукијана
као Пилата:*

*Различија, књижевници, фари-
рисеји, црнорисци (деру се да
се небо разлама):*

Распни је, распни!

*Њ. Светост, Лукијан као Пи-
лат (предаје аутономију да је распну —
али уједно и пере руке!)*

*) Ову слику је требао наш хонорарни сликар да из-
ради за ускршњи број, али га је неко — уверио ваљда
да није добра идеја.

† **Нада С. Калембер.**

И ти паде као жртва „процеса“
Што се срамно против Срба водио,
Један куршум: неправде и прогона
И твоје је срдашце погодио.

Кад се вијно лажан поклич: издаја
И на Србе „хајку“ труба трубила,
Ти си, Надо, и мушки доказала
Да си народ свој јистински љубила.

И ти паде, као жртва „издаје“ —
— Удвелећи родитељи тугују, —
Ал' њиховим родитељским сузама
И свег Српства сузе се придружују.

Горски.

Стрелице.

— У горњој Угарској се појавио шап код марве и људи. — Неко предлаже, да се сви они које болу уста од шапа, да се бирају за посланике на угарски сабор! (Наравно само људи — не и марва!)

○ У Француској је услед побуне винограда просути шампањац улицама пливао.... Влада се боји, да ако побуњеници тако наставе, мораће од жеђи силна центрија — поцркати, с тога радије убија побуњенике!

∴ Умро је чувени босанско-херцеговачки усташ, војвода Стојан Ковачевић, у 99 години старости, природном смрћу. — Шта ће кад је у боју Стојан јунак био, а не би му суђено, да му цетињски целати главе дођу!

∞ „Српство“ каже, како „Застава“ нема више од 300 претплатника. — „Застава“ на то отпоручује: шта ћемо, свако суди по себи!...

Апоњи — нови Колумбо.

Колумбо се прославио
Постигнувши жељну мету
Што је својим откривењем
Нову земљу дао свету.

А Апоњи исто хтеде,
— Његов пут нам тако вели:
Свом народу да покаже
Куда треба да се — сели!

Др. Бу, бу!

Пред новосадском црквом.

— Бога ти, ко је та одрпаница, што на њој све рите висе?

— То је г. власник „Ђавола“!

— Свемогући боже, кад је овако одрпан г. „власник“ — а како тек мора да је г. уредник поцепан.

Кошуља.

Кад си човек, човек буди...

(Петефи).

Кад си човек, човек буди
Не мекушац, или лутка,
Коју судба, по свом ћефу,
Куд год хоће носи, гурка.
Плашљива је она јако
Само кеће, па се клони
Од слободних, смелих људи...
... Зато ради и не клони.

Кад си човек, човек буди,
А не језик то да твори,
Јер од сваког Демонстена
Делима се више збори.
Или гради, или руши
Ко што олуј ломи, крши —
Ђути и ти као и он
Кад се стиша и рад сврши.

Кад си човек, човек буди
Од начела, вере јаке,
И то кажи, ма погин'о
Таква смрт је за јунаке,
И сто пута одреци се
Свога жића — нек пропа'не —
Него себе. Да, жртвуј се
Ал поштеће нек остане.

Кад си човек, човек буди
Независност чувај своју,
За светско је недај благо —
Ни по цену незнам коју.
За мрвице што с' продају
Презри такве ниске људе:
„Штап просејачки — независност —
Лозинка ти нека буде.

Кад си човек, човек буди
Јак, слободан, челик љути,
Па ни људи, па судбина
Нахудити не могу ти.
Буди као храст којег
Ветар скрха, бура свали,
Ал' поносно дебло да му
Пресавију, сви су мали!... Горски.

Устанак у Албанији.

И гле, пије више шала,
Арнаутска пушка пуче, —
Сад или је вољом њином
Или оних, што их уче!

Тек њихов је ханџар сијн'о
И Балкан се ено пали...
... Само да се потпирачу
Све на главу не стровали!

Горски.

Ускршња шарена јаја.

Као сваког, тако и овог Ускреса делимо шарена јаја — шареним људима, из једне саћуре, која је уједно и модерни шешир.

Почињемо са црвеним. Оно је радост. Црвено јаје дајемо бану Томашићу. Тај човек је и тако сваки стид изгубио... а уз то кад што слаже не поцрвени... На је право да се и он мало офарба. Доста је друге фарбао... На јајету је натпис од коалиције:

„Коња седлаш
Куд се спремаш?“

Модро јаје ове године припада грофу Еренталу. Та се боја најбоље подудара с модрицама које му је Масарик задао — због „докумената“. С натписом:

„Марш, ма-а-рш-арш!“

Једно зелено јаје... Младотурцима. Њихова зелена владавина то без сумње заслужује. С натписом:

„Зелени се по Косову трава...
Попада ће много лудих глава!...“

Једно морасто јаје новој калуђерској странци. Она је и тако сва мораста народу. С натписом:

„Манастирска уредба
За ваш џеп је увреда!“

Једно шарено јаје — онима око свињаревог „Српства“. Они су и тако најшаренија странка на земљиној шару. С натписом:

„Држете с' за реп — подрецаши,
Ви, владини таљигаш!“

Једно црно-жуто јаје — београдској „родољубивој“ сарцелској штампи, с натписом...

„Свака тица, своме јату...
Свако тежи своме брату,
А куда вас носи крило,
Издајце, срам вас било!“

Т. ј. — само у том случају, ако знају шта је то срам!

Једно разбијено јаје — Томашићевој разбијеној странци. Од ње исто тако нико више не створи целу. С натписом:

Исти пораз
Ко наш „Тунгуз“
Сече образ
Крпци г...!“

Једно олуштено, мекано јаје — босанским муслиманским мехкишима. Јаје је сасвим мекано, као и њихова странка према Вечу. С натписом:

„Еј ала сте бедни —
Прдектери једни!“

Једно шућмурасто, шућмурастом уреднику „Рада“ поп Јовану Протићу. Њему је и тако александрајци, звао се у Босни званичан језик српско-хрватски или хрватско-српски... главно је да њему не мањка.

На јајету је слика: јасле!

Једно Нојево јаје дајемо Кујену. Он и тако лепо уме да загњурати главу у несак кад га питају шта је с „оштим правом гласа“. С натписом:

„Еј сви ми кажу...“

Једно врапчије јаје, дајемо у име радикалне странке Др. Ивићу. Зато што је врабац најбезобразнија животиња. Огераш је — а она опет дође... А друго због његове врапчије намети. С натписом...

„Али мени етига
На ме није брига!“

Једно ћурчије јаје... Стевану Турчићу, уреднику „Београдских Новина“. Он се и тако прави ћурка у многим приликама и ако је на њему капут — лисичијом кожом постављен. С натписом:

„Имаш паре, имаш Јусо,
Немаш паре, имаш Јозеф.“

Једно ровито јаје нашој влади. Код ње је и тако ровито стање. С натписом:

„Дође доба, да се иде гроба!“

Једно кукавичије јаје — опим кукавицама, који кукавички носе гвоздена јаја у арбанашка гњезда, на рачун Албанеза!

Једно тврдо скувано јаје патријарху Лукијану Богдановићу, на коме ће имати дуже време да гута, са натписом:

„Само „Српство“ Србина спасава!“

Једно јаје од шећера, првом српском финансијеру Лази Милошеву, у коме се види лепо израђени „биланс“ „Трговачког Удружења“, са натписом:

„Сви смо поштени,
само нара нема!“...“

Напоследку једно црно — ове године ошним црногорским сирочадима, које је црногорски „гошподар краљ“ још пре толико година у црно завио — па и данас ускренуће својих родитеља, тих живих мртваца у Јусовачи, није дочекали.

Остао је још један муњак. Тај дајемо опом муњку: Ваши Ђеми, перверзно-шатровачком бесвику. „Ванприродни мирис“ његове појезије и воња од муњка сасвим се слажу. Једне су воњаре... Могао би га и попити, да му појезија дође до још „бољег“ гласа...

Стармлади с. р.

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

Тромфа.

Фиџифрић: Опростите госпођице, ако се усуђујем по модерном начину отворено упитати: колики је ваш мираз?

Госпођица: Нека је и мени по модерном начину, дозвољено отворено упитати: колики је ваш дуг?

Гурабије из Србије.

✱ Овогодишњи велики маневри српске војске трајаће неколико дана! — А колико месеци ће још трајати топовски маневри са пуцањем — на провизију!

— У Београду су страјковали дрводеље. — Сигурно је услед тога изашао „Мали Журнал“ без песама.

△ Живинарска задруга у Паланци сазвала је за 28. април збор, ради ликвидације! — Чујемо да ће новинарска положара, Васа Ђема, — уложити протест!

÷ Приликом клепања на велики петак, сели се многи и Росићеве покојне „Депеше“.

∴ На зелени четвртак су сви београдски зеленаци ишли у цркву да се помоле Богу за здравље својих клијената.

+ У Београду су јако почели поскупљивати станове, а уз то су и тесни... Многи се иселили... Боже мој, да ли је Форгаџу тесан стан и хоће ли се и он иселити?

□ Један пијани патролџија — вијао је пуним револвером глумце краљ. позоришта! — Валадо би да се образује „добровољна патрола“ из чланова друштва „Трезвености“, која би пијане патролџије надзиравала!

Устанак у Албанији.

Отишла Миланова мати у комшилук да се жали, што јој њено дете комшијино дете туче. Напоследку ће рећи и своме детету, да је то срамота, да се он даје од девојке туђи. На то ће мали Милан рећи: „Недам се ја, мати, туђи, ја побегнем...!“

Тако и наши Младотурци. Недају се они од Арбанаса туђи, него као прави јупаци — утекну!

Модерни платиша.

— Молим вас да ме фотографишете. Али изрично одостраг.

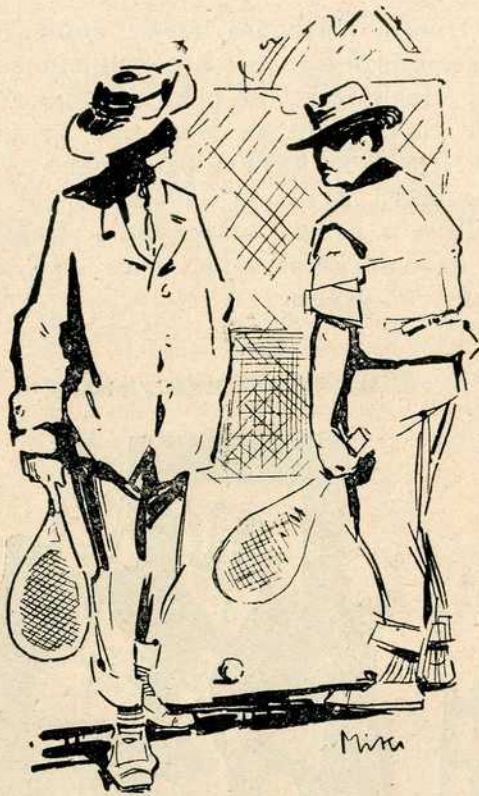
— Зашто одостраг?

— Знате, хоћу мало да се пашалим и да свима мојим кредиторима пре мог одласка из ове вароши, оваку слику за успомену оставим!

Госпођа (купује омотак теја и мирише): Јел' те, не мириши вам овај теј на сено?

Помоћник: Не знам, госпођо, ја пије када писам јео сено.

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

Нови лечник.

— Има много књига, у којима се може наћи упутство, како се живот даје спасти докле лечник не дође!

Нови лечник: Мени би била потребна књига, из које бих научио, како се у животу остаје, докле пацијент дође!

Успех мађарског језика у основним школама?

— Истинит догађај. —

Учитељ (ђацима другог разреда основне школе): Кажите ми децо, шта је то: Tavasъ nyár, ősz és tél?

У школи сви ћуте.

Мали Бура (диже руку у вис): Молим, ја знам!

Учитељ: Но, да чујем!

Мали Бура: Тавас, њар, ес и тел, молим — то су четир кеца!

Ко? Да!

Добар одговор.

Преписрала се два човека о ортографији. Један од њих, који је био мали па гурав, рећиће другоме: „Хоћете да говорите о ортографији, а знате ли бар шта је знак питања?“ На то ће други: „Како неби знао! То је једна мала крива фигура, која пита.“

Из једног предавања о Пушовању по свешу.

„... Кад сам једном у јужном делу Египта путовао, на један пут сам био близу мечака... као сад што сте ви удаљени од мене, господо...!“

Наметан човек.

Жена: Али Пајо, како можеш дати детету у руке велики нож, којим се свињи кољу?

Муж: Па нешто мора имати. Ваљда му тек не могу дати напуњен револвер да се игра!

Увек је жена крива.

Сељак (у рестаурацији на жељезници): До сада сам поппо шест чаша вина, а воз тек кроз један сат долази, којим ће моја жена доћи; то је двајест чаша... Боње је то страшно... шта ме та жена кошта.

Сиромас кројач.

Пред матрикулом стоје две старе жене. Један мршави кројач и једна дебела жена венчавају се. Једна од тих жена ће рећи: „Ујеее — тај јадник неће дуго живети!“ На то ће она друга одговорити: „Е шта, тај ће још поћас одапети!“

СТАРМЛАДИ И МЛАДСТАРИ.

Стармлади: Бил' ти мени младстари знао рећи, зашто је у Сомбору, још пре великог петка престало клерикално кленало „Будућност“ — да клена.

Младстари: Знам. Сигурно зато што „Будућност“ није имала никакву садашњост а сигурно ни будућност — у народу!

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

„Слободни зидари“

Хахаха!

Не скривате име: „Слободни зидари“,
Смрадне су вам ложе;

Назовите се рађе „Слободе гробари“
„Мађарске“ велможе, —

Али „слатки“ моји, само не „зидари“

Када сте ви „слободни — народни
гробари!“

Homme Masque.

Та, то је баш оно ...

— Како сте се провели на жур-фиксу?

— Доста је досадно било.

— Па ја сам чула, да вас је много било.

— Та, то је баш оно. Све су дошле... и
писмо могли никога оговарати.

Београдска деца.

— Јел' Марко, ко је тај малиша до
тебе?

— Мој брат!

— Ни најмање не личи на тебе.

— Хе, он се није родио у Београду.

Из искуства.

— Ако желите два весела дана у жи-
воту да имате, а ви купите кућу у Новом
Саду, па ћете имати два весела дана; први
дан, због поносног осећаја, да сте поседник
куће, а други и последњи дан, што сте
весели, да сте је опет продали.

Сатисфакција.

— Шта је бре, госп. „власниче“ с то-
бом? Што ти је тако пуна глава чворуга?

— Море, пишта. Оклеветао сам једног
човека, па сам добио сатисфакцију.

Стари с. р.

Разилазе се у diagnosi.

Жена: Представи себи, човече, доктор
је испоставио да сам малокрвна и препоручио ми мореко купатило.

Он: Ја сам опет констатовао на себи
да сам малопаран — па те могу највише
у наше повосадско варошко парно купа-
тило послати. То је и фино и јефтино.

Није дете на чисто.

Мали Свстозар преврће албум, па неуморно
запиткује: „Ко је ово? — А ко је ово?“

Мати му на свако питање одговори.

— А ко је овај чича?

— То је, рано, твој кум.

— А јесам ли ја њега крестно, или он мене?

Молимо

да обновите претплату!

Шегртски одговор.

— Је ли? Је ли ово Телечкова улица?
— Да! — Зар не осећаш?

Шта је видео у Пешти.

С—шки брата био ових дана у Пешти.
Кад се вратио кући у С. салете га пријатељи да им приповеда, шта је у Пешти видео.
— Ао браћо, шта сам ја видео у Пешти.
— Шта, брато, дед нам приповедај. Запитају сви љубопитљиво.
— Идем ја по Пешти, на оназим једног фијакера.
— Па? — запитају сви нестрпљиво.
— А у фијакеру упрегнут један коњ —
— И шта онда?
— А на коњу браћо, чурушки жиг.

Ништа лакше.

Продавао неки човек на пијаци водицу против бува. Како то женама треба, све су се грабиле за водицу и човек за час прода пуну корпу на оде. У том се једна жена сети, да су заборавили питати, како се та водица употребљава, те ће трчати за човеком да јој каже. „Ништа лакше! — одговори човек, — увати се бува па се спусти у флашицу, а она ће се на сигурно удавити.“

Спрегли и са ђаволом . . .

(Зна се . . .)

Зна се како „Српство“ свињарево,
Већ од много дана,
Са перверзним „ђаволом“ се дружи
„Дружина“ — ваљана.

Ал' сем тога још и више зна се
Давно се излегло;
Да се правом ђаволу продало
И са њиме спрегло! Др Бу-бу!

Не узима сам лек.

Лечник (неожељеп, прегледајући једну госпођицу): За вас би био најбољи лек да се удате.

Госпођица: А би ли можда господи доктор . . . .

Лечник: Молим, молим! Ми леџници прописујемо лек, али га сами не узимамо.

Лепо наслеђство.

Кирајџија: Опростите, прошле недеље сам се уселио, и сад видим да је стан пун стеница . . .

Кућегаздарица: Задржите их једно време, па ако пређашњи становник не дође по њих, прелазе у вашу својину.

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Сигуран лек.

(Један брат није могао да се отресе дремежа, те ће зацитати свога друга):

— Али реци ми брате, шта да чиним, да ме не сваљује сан?

— Намести се на главу на члови, онда ти зацело неће очи затворити!

Човек или животиња?

— Из једне београдске апотеке. —

Штампарски шегрт: Молим за 20 пара масти од вашију!

Апотекар: За кога ћеш, бре? Имамо две врсте. За животиње јачу, а за људе блажу.

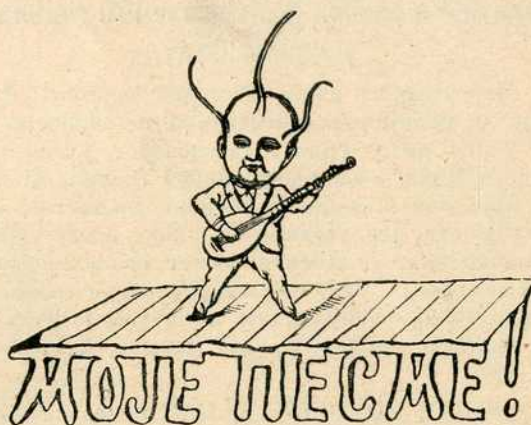
Шегрт: Вала, сад и сам не знам коју да узмем?

Апотекар: Па ти ћеш тек знати за кога узимаш?

Шегрт: За г. уредника „Бавола“!

Апотекар: Свакако онда ону за животиње!

Ваца Ђема с. р.

„Кад љубав вашу имам

Шта ће ми вера ту?

Та вера само долази —

јер ви не плаћате уредно претплату... Ви остајете нама дужни а ми штампарији... Али они у штампарији веле, лепо брате „Стармлади“, — ми можемо бити браћа, али ако смо браћа, нису нам кесе сестре... бар не рођене!

И тако наша љубав преста

Све због оно мало реста...

А да не би морали и ми престати ми молимо сву г. г. пошлатнике да нам досада дужну претплату пошљу —

јер то је наша једина штпендија...

Она нам је живот, она смрт!

Исто тако молимо ону г. г. претплатнике, на које смо у новије доба лист слали, да ако им се наш независан лист, — према свима и свакоме, — свиди, пошаљу претплату, јер од ње зависи једино опстанак овог листа. Размислите добро: бити или не бити!

Уједно отварамо претплату (не последњу) на II. четврт, која стаје свега 2 К или са прошлом неплаћеном или и за III. четврт плаћеном: свега 4 К.

А сад можемо да вам онет једну зансвамо, или управо закукамо:

„Кад љубав вашу имам

Шта ће ми вера ту —

Та вера само долази

— кад претплату не пошљете!

За то вас и онет молимо

пошљите нам дужну претплату и обновите је и за II. четврт.

С поштовањем

Стармлади с. р.

Нова и стара мера у Новом Саду.

Код нас у Новом Саду још увек се употребљује пова и стара мера: Ако купиш килу говеђине или килу масти а ти добијеш управо фунту.

Доситије и српски језик после 100 година — у Новом Саду.

Многу горку чашу је морао сиромах Доситије да испије од књижевника и фарисеја док је успео да у српску књижевност уведе чист српски језик; онако како народ говори. И нека га није жао што се толико борио за чистоту српског језика, јер хвала Богу данас после сто година од како је Доситије чист српски језик — у књижевност увео — можемо скоро сваки дан овако лепим, популарним и чистим језиком читати разне објаве у сред српске Атине, као на пр:

„НОВО! НОВО! Итд. ДАНАС понедевак БЕОГРДСКО ПРВА БАНДА КОНЦЕРТ УРЕЂУЈЕ. ДАНАС ЈЕ ПРИСПЕЛА ПРВА МУЗИЧКА ОМЛАДИНА, КОЈЕ ЋЕ ДАТИ, СВОИ КОНЦЕРТЕ СА СВИРАЊЕМ И ПЕБАЊЕМ СВИРАЋЕ СЕ ИНТЕРНА У ПОНАЛНЕ МУЗИКЕ И ПЕВАЋЕ СЕ СРПСКЕ СЕВДАЛИНКЕ ИЗМЕЂУ ТАЧКЕ ПРОДУКРИАТ И ГОС МИЛАН БАЛИЋ ЗВНИ АЗИ АНАЦСВИ РА ЋЕ ГРУ ИЋ СРПСКЕ, ГА ДЕ СЛАВУ ТРУБА ТУРСКЕ ИАРАТСКИ СПРАТЊУ ТАЛАБАЗА НАГЕ ЖИУ У УЛАЗАК БЕСПЛАТАН ПОЧЕТАК У 7. САТИУ ВЕЧЕ МУЗИКА САСТ ОИ И ОД 10. ШЛАНА, ОБУЧЕНИ У СРПСКОМ КОСТ И МУ. МИЛОЈЕ КОСТИЋ ДИРЕКТОР. АНТО ГРУЈИЋ БАТЕЛНИК.“

А неки Фетер Јансен, „светски биоскоп“, овако своје тачке лепим српским језиком објављује:

„Распоред на недеља 16. и понедеља 17. — 3. Трепреденост једног младенеженод, комићан призор у 7 слика. 4. Љубачка песма. 5. Нервозан само бријач, здраво комићан призор у 6 слика. 7. Издајца, драматичан призор у 15 слика. 9. Нестрашан зет, комићан пр. у 7 слика. — Распоред на четвртак 13. и суботу 15. — 1. Цариград ефрам пешечине, крапан природан шунмаки 5 слика. 4. Гавар ерета, драматичан призор у 6 слика. (Хтео је да каже „Глас срца“.) 6. На рјечи Вешер народна пјесма пјевано од гоен. Ваумана. 7. Заволски син, крапан мадианични призор у 20 слика 600 мет. 9. Лехман знаменити Паризки олумае на Вициклу врло шаљиво у 8 слика. (Хтео је рећи глаумац). 10. Муке Неуе Српста у 12. слика.“

Богме су то муке... док Срби добродушни реше шта је то хтео Фетер Јансен да им каже... До душе већина се и не мучи... него кад не може да преведе са Фетер Јансеновог српског језика на српски — а она лепо се снакује на посети биоскопа — и онда лепо види, шта је то хтео Фетер — да јој каже. Још је сва ерећа што он нас напустио и иде од нас, а ми не би њега никада напустили, па ма он од нашег лепог српског језика створио нешто налик на лајање... Ми смо добродушан народ, па примамо све. Тешко би њему било с Мађарима, да њихов језик наружи... а наш, ко те пита... Прече је на пр. једном шмоку Ашићу, да донесе у „Тун-

гузу“ члапак о некој шванској глумици, како није хтела да игра, него да као рођен пузавач устане у одбрану српског језика. Али наравно, Јансен мисли, кад може Грчић да као професор сакати лепо српски језик, те у место да каже „у Аполо биоскопу је састанак српске интелигенције“, а он каже „састајалиште српске интелигенције“ — и у место „трговина намештаја“ — са „намештајште“ — убогаји Нови Сад, зашто не би Фетер Јансен и разни чивуцки штампарии у Новом Саду — српски штампали онако како они знају. Можда је и њима позната она Вукова о нашем језику: „ниши онако како говориш!...“ на људи онако пишу како говоре. Није им ни замерити! Замерити би се једино могло нама, што то не унемо да читамо. Они су учили српски писати — а ми треба сад, да учимо читати. Сумњамо да ће горњу циганску објаву свако моћи разумети. Хе, али шта ћемо кад у Новом Саду немамо Живановиће, него имамо неке свињаре — који се боре за свињарију, и ђубретаре који се за „ђубре“ (сервијанско) заузимају... да „просвете народ...“ За сад је још добро... Само како ће бити док народ „просвете“ па им се сво то „ђубре“ које из Србије увозе стане на њихову главу еручивати... Онда ће бити зло!

Чешагија.

Неумесно питање.

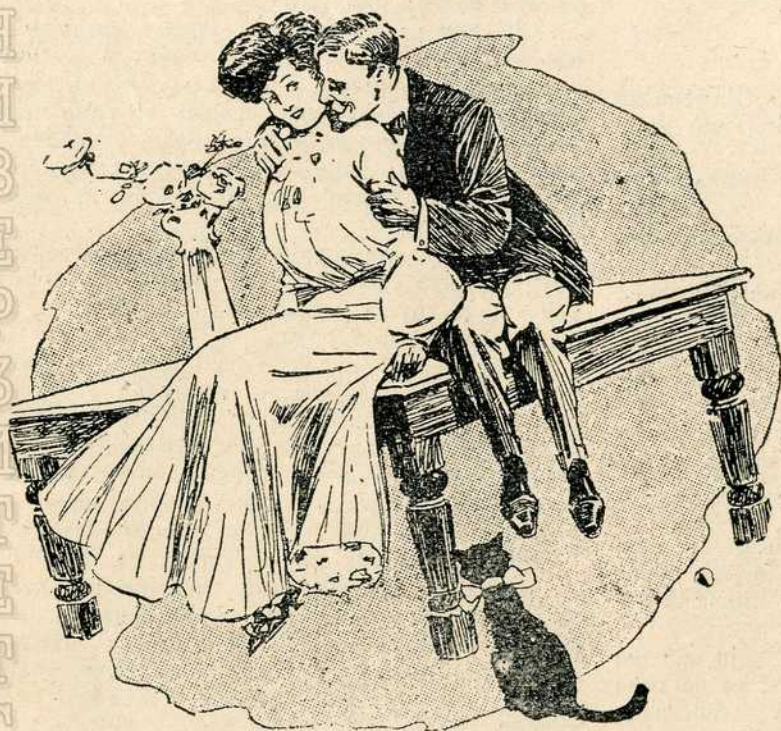
Собарица: У животу сам само једном волела. То ми је био у животу једини роман.
Господар: Па нисте нашли — издавача?

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Сигурна домаћица.

— Дан после венчања. —

Муж: Драга Љубице, зар кафа за доручак још није готова, то је већ ево два сахата од како чекам на доручак!

Жена: Љубезни Милане, и ја сама не знам узрока, зашто пеће зрна од кафе да омекшају, ево већ читав сат како се кувају.

Најновија велеиздаја.

— Краљ Петар у Новом Саду.

По Новоме Саду се недавно зувало, како су ту из Пеште „титкоши“ — и нешто већ недељама трагају и њуше... Сваки дан си их могао видети, како дочекују и испраћају сваки воз. Напоследку је била јавна тајна да у Нови Сад долази краљ Петар. И заиста на дан пре, но што ће краљ Петар у Нови Сад доћи, почеле се, рећи јавно, објаве распосити и давати особама, за које се држало да их особа краља Петра занима. Али узалуд је тајна полиција кебала краља Петра на жељезничкој станици — кад је он дошао другим путем. Кад је стигао у Нови Сад — а он је причекао док се смркне... А чим се је ухватио мрак, поче се Краљ Петар показивати свету...

— А полиција...?

— Та, то је баш оно, што се он на очиглед полиције показивао а поред свег тог му није ништа могла!

Како то?

— Тако лепо!

— Па где је управо видела полиција краља Петра, кад му није ништа могла...?

— У „Аполо“ биоскопу, брате!

Београд — Беч.

Краљ Петар ће сад у Париз,
а уз пут ће и у Бечу,
Да с' опрости с Еренталом
посетити тетку, течу!

Време му је тако дошло,
Беч—Београд, ваљда знају!
Ал' ће за то с обе стране
силне вашке да залају!

Ваша Ђема.

Нови трбушари...

О Духови, веле,
Сабор се отвара,
А саборски одбор
Још нам се одмара!

„Људи смо од рада,
Људи србобранци!“
А кад тамо они —
Нови трбобранци!

§.

Добро су схватили...

Пре неки дан гледам децу како се играју „оца“ и „матере“. На једанпут чујем, како „мати“ каже „оцу“: „И знаш шта?“ — Да се играмо недеље, па да је вече — а ти досао куци нијан!

Деда.

Послушан учитељ.

Пош Ј... се журно да оде што пре на свечарство. За то ће гукнути учитељу: „Дед да свршимо службу, ал само што краће.“

Служба је овако ишла:

Пош Ј... (журно): „Благословено царство оца и сина и свјатога духа и т. д.“

Учитељ са слаткоцејанијем одмах: „Буди имја господње, благословено од нише...“

Поша из олтара сав услахирен: „Зар тако учи, паонако?“

Учитељ: „Па ја краће не знам!“

Рен.

Прође неки господин београдском нијаном, а једна га ниљарица освоји: „Купите, господине, рена, видите како је крупан и прав.“

— Каква ми је жена, не треба ми ни рена,“ — одговори јој господин, и оде својим путем.

Листак.

Der „Self — made — man“.

сатира од Хермана Морлоха.

„А на основу чега?“

„На основу ничега; ту лежи зец. Намера ми је да препирка пређе све инстанције, само да се одуговлачи исплата.“

„То ће свакако љутити вашег брата.“

„Онда сам циљ постигао.“

„Та ће парница изазвати онште интересовање.“

„Нека, — таку шалу могу дозволити себи.“

Тако разговарасмо. Најпосле му исплатим искани предујам у име трошкова и опростим се.

Сад отпочне јуристички дуел, као два завађена петла на живот и смрт скочише један на другог оба заступника. Њихова пера изгледаше као мачеви, таку пустош направеше на папиру, по којој мастило тецијаше као бујица, као да је крв или зној завађених.

Одмах прихватише новине залобаје, да својим читаоцима у омиљеној чинији пруже поред свакидањег хлеба, послатице, која омиљена беше сиромашу и богаташу.

Сад дође војска „мислилаца“, који обично те ствари гледе као своје властите, те се тако у стране проблеме може занети, да се позаваде са својим најбољим пријатељима, ако су другог мишљења. И ту беху разна мишљења. Нико није могао разумети зашто оптужени наставља некориствену битку. „Мислиоци“ за својим сталним столом препираху са пријатељима о ствари, ужасно лупаху главу при поласку, да опет идућег вечера склопе пријатељство, те поново лупају главу.

У скоро знађаше свако дете о „догађају“ односно одлуке боље него свој катихизис, јер родитељи њихови при столу разговараху само о том ретком догађају.

Затим се појави подузетник — онај отрцани човек, који гледа, да тренутну сензацију употреби увек на своју руку, да се опрости својих цигара. Сада се продаваху „Шмајдункелесове“ цигаре боље и беху укусније од „Пиклерових“, иако ништа на њима није изменуто, до ли имена, које ће за неколико дана уступити места каквом другом јунаку.

Парница дође пред последњу инстанцију.

Беше највећа заинтересованост. Новине доносише нове замерке о извесним класама и о новцу у опште, да угуши све боље осећаје у човеку, те с тога новине неће ништа о томе да знају, нарочито о новцу тога Тобијаса Шмајдункелеса, који ће у богатству доиета скапати а свога невиног брата оставља да скапа од глади.

Како је свима лакше било, кад је зликовац Тобијас изгубио парницу и код последње инстанције, међу тим његов брат Мориц гордо и сигуран победе, коме се сви дивили и завидели, напустио бојиште.

Публика беше сад задовољна. Осећају правди је за доста учињено и духови се умирише уверени, да правда ипак остаје правда у овом у опште поквареном свету.

Ја сам се пак мудро чувао и склањао за све то време, те нити се показивах у судници, нити при расправи. На свима рочиштима заступаше ме оба заступника, пошто се тиме извињавах, да би ми непријатно било сукобити се лично са братом својим. Ту извину држаху оправданом, те ми рекоше, да у осталом не морам присутан бити.

Међутим сам потајно све ревније потетицао ватру, пошто сам свога заступника хвалио ради успеха, а другог кудио ради неуспеха, а код обојице себе самог грдио. —

Кад ми најпосле уручена пресуда — велики омут — лепо повијена са државним и судским печатом и потписана најчувенијих судца, благодарих обема заступницима изјавивши, да ми помоћ њихова више не треба, јер ће се ствар сама решити. Пресуда беше, разуме се — као у опште правоћина тек после три месеца. —

На томе зидах своју намеру.

Наредим да се штампа леп шек; иставим га на своту од 1,200.000 марака, платежни г. Морицу Шмајдункелесу код повчаног завода у Енглеској. Вредност иставим за онај дан, у који пресуда постаје правоћина и потпишем га са именом Тобијас Шмајдункелес.

До сада беше све играчка. Сад је требало извршити оно што је главно. Дакле подузеше генијално отпочето, треба генијално даље наставити.

Ја сам додуше дошао до свога права, али треба доћи сад и до новаца, на који сам имао права на основу пресуде све три инстанције. То не беше више ствар суда, већ моја властита. Суд има само права да тражи, али не и новац. Ништа није логичније.

Тек што се глас провео по вароши, да сам ја Мориц Шмајдункелес коначно парницу добио, међу осталим многим писмима, а највише молбе, и прошње, примим и од свог бившег штованог шефа банкара Перлштајна позивницу на једну кућевну забаву код њега. То ми је тако добро дошло.

До душе што наумих могао сам извести ма код којег кождера, али ако би могао то код Перлштајна спровести, било би ми много милије из разних узрока.

Познавах га скроз, знађах где и како га треба склентати. Тако рећи бејаш на познатом земљишту. Осим тога радовах се приштити његовој охолости такову ћушку, као ником другом.

Одлучих још идућег дана посетити га, те понесем собом сва акта. А понесем и шек.

Како сада беше са свим други човек Перлштајн. Према положају и иметку својих гостију опшио је с њима. Он је све то вешто извађао. У томе беше велики вештак. Пре је гледао у мени свога потчињенога, сада је пак гледао

пред собом савршеног човека. Али како преду-
сретљив беше. Никако ме није подсећао на мој
пређашњи службени одношај. Као да ме је сад
први пут видео, тако се понашао према мени,
као да је умро некадањи Шмајдункелес, те
као да сам ја сад други Шмајдункелес, који је
стари милионар и увек његов пријатељ био.

Пре се понашао према мени, као претпо-
стављен, а сада као аристократа. Пре се није
трудно да сакрије свој нитковлук, али сада је
он то озбиљно и вешто вршио.

Чим ступих у собу зграби ме за обе руке,
посади ме на диван и радујући се рече: „Како
ми је мило, да вас видим. Опросите, те нисам
лично дошао да вам честитам. С тога још на-
кнадно примите моје срдачне жеље.“

„Хвала, хвала — рекох ја, те извадим ку-
тију с цигарама. Узмите једну од мојих цигара.“

„О, бићу слободан г. Шмајдункелес, феу-
далан укусе, фини мирис. Каква је то сорта?
Омиљена милионарима или тако нешто слично.“

Не, „разуздана троица“.

„Чудновато име, али чувен лист. Части ми!
По цигари се познаје образован човек. Реци ми
шта пушиш и ја ћу ти рећи ко си.“

„Да ли сте и ви поетични?“

„Мало, што је потребно за кућу и породицу.
Ево покушајте ову као драги г. Шмајдункелес.“

Сам доцесе једну боцу из бупака и наточи
две чаше. „Жестоко пиће“ — рекох ја, кад
окусих — како се зове марка?

„Видите жиг на робџи.“

Ја прочитам. Најскупији токајац беше. Жиг
говори. Жиг је све на свету. Звучно име обма-
њује ухо. Златан натпис око боде. Штинајући
укусе опија грло. Изнурена рука испуни се у
рукавици. А ласкавци пет чула, јесу лажни
аностоли вере. И ако ти тихо шапуће инстинкт
— твоје место запуштено чуло, да је са свим
обична ослаћена вода, а не токајац, ипак ће му
глас угушен бити виком твојих размажених ла-
скаваца, који се дају подмитити егоистичним
разлозима. С тога прибави својој фирми добро
име, остави „цимер“ на кућу, на којем хвалиш
своје врлине, и светиња ће ти доћи. Људима
се мора казати, шта се мисли о самом себи, а
они ће то узети за готов новац. Можеш им
дати отровану воду, и они ће узети за чисто
вино, ако на жигу тако стоји. Ту лежи тајна
сваког успеха у човечјем животу. А то је знао
Перлштајн. Он познаваше људе. Он беше про-
тивник достојан мојега мача. Горд бејаш што
ћу се мачевати са Перлштајном. Није срамота
ако ме победи један Перлштајн, али победити
Перлштајна је највећа слава, коју замишљах
себи. С тога скренем говор сад на други
предмет.

„Дадох му омирисати шта имам у џепу.“

„Набавићу и ја вина — приметих — чим
примим наследство.“

„Охо! Зар још нисте примили?“

„Нисам. Брат мој, да би постигао врхунац

кинења тек ће онда положити новац, кад по-
стане пресуда правоћна — дакле за три
месеца“.

„Дакле још три месеца морате играти улогу
будућег милионара“.

„Будући милионар? Шта је то?“

„О, та то је само шала. Ха, ха, ха! Ја
испоредих ваш милион са вашом женом, која је
отпутовала на неко време“.

„Будући милионар. Није рђаво. Али ваше
поређење рамље“.

„Зашто?“

„Јер моја жена и не може милион потро-
шити на путу, већ је овде у овом мом џепу“.

„Како то треба разумети?“

„Ствар је у томе. Брат ми је оставио шек
преко целе своте и уручио ми га, али тек после
3 месеца“.

„О Боже! на то је све једно. Једноставно
дисконтујте шек“.

„И то сам хтео чинити, али заводи ништу
врло велики дисконт. Изгубио бих неких 50.000
марака. Онда ћу радије чекати три месеца. За
то кратко време не могу више зарадити“.

То беше ленак, на који је морао натрчати.
И он је натрчао као препреден и лукав кајшинар.
У први се мах пренемагао, као да га ништа не
занима, затим је онушио и најпосле натрчао.

„Имате право“ — рече он — „то је зара-
ђен новац. И ја би тако радио. Али код мањег
дисконта валда би устушили шек?“ — „Валда.“ —

„Идите код каквог приватног банкара.“

„А којег би ми препоручили?“

„О на има их много, који обављају цесње
и шапире есконтују. Ето вам на пр. стари Јаков
Мозес, или сензал Штернелихт, или Давид Ле-
венфус или Сахерл „све часни и поштени људи“.

„А ви се не упуштате у такве послове?“

„Не баш радо. Али изузетак је код прија-
теља. Хм! Не знам могу ли се хвалити вашим
пријатељством, међу тим...“

„О молим — упаде ми у реч. Г. Шмајдун-
келес ви сте мој најбољи пријатељ. Увек вас
сматрах за свога пријатеља и поносим се, те
толико научисте у мојом радњи. Ваш је успех
у животу моја најлепша награда. Ви сте ми ви-
ше по пријатељ, ви сте мој син.“ —

Он беше здраво усхићен. Похлепа за новцем
претвори га у песника. То беше тренут, који
морадох употребити. „И ја вам велим, рекох ја
— да сам у вама увек гледао човека, који ми
беше пример сваке врлине, те за њим да идем
беше ми горућа жеља. Те ако могу с вама тр-
говати, много ћу радије него са оним чивутима,
које ми мало час напоменуште.“

И он беше чивут, али сад није замерао,
кад сам с презрењем говорио у његову присуству
о његовим једновернима.

„Свакако“ — кликну усхићено — Имате
право. То су људи доиста поштени, али увек
се нешто шушка на берзи о њима. Пронесе се
гласови и круже мишљење — нећу да сам ја

казао — да рачунају таку камату, која им баш не служи на част. Ако могу услуге учинити своје пријатељу, онда ту престају интереси трговачки.“

„То ми је познато. Дакле да будемо кратки, — то вам следеће предлажем. Ја вам уступам 25.000 марака — разуме се пошто вам уручим шек. Из тога видите како ценим ваше услуге. Другом коме не бих понудио тако огромну своту.“

Паслони главу на руку, да се размисли мало. Затим заиште шек, те га пажљиво испита. Он је проучио и акта, из којих се уверио, да је новац депонован код енглеске банке. Ја сам лако писмо исте банке додао актима, у којем банка изјављује, да ће исплатити шек у означеном року. Перлштајн пађе све у реду.

Перлштајн беше лукава лија, али такав досетљив и смео чин није могао проваћи.

Оно што цео свет вероваше, што се недељама у опће расправљаше, о чему новине на широко и на дугачко писаху, и што најугледнији судџи потписаше као правоваљано, то беше свакако узвишено и Перлштајну. Али поред свега тога ипак је по трговачки формално приметно:

„Разуме се, да се морам распитати код енглеске банке, да ли је у реду меница.“

Да је то доиста учинио, онда би цео мучан посао узалудан био, с тога све употребих, да га од тога одвратим.

„Ви имате ево овде писмо од банке, која то већ потврђује“ — приметих ја — цесија вреди по мене само онда ако се одмах — још данас обави. Ако ви тек у Енглеску пишете, и док одговор дође прођу најмање шест дана, онда ћу радије чекати три месеца, те ћу заштедити 25.000 марака. Или валда сумњате, да ће вам моћи исплатити енглеска банка?“

„Она ми је и сувише сигурна. Али ако међутим ваш брат новац подигне и нестане га?“

„То је искључено, јер прво, брат мој није нитков, а друго, писмо од банке јасно говори, да се шек има исплатити на роковни дан, према томе банка неће пре тога дана исплатити новац. Кад ви пак такве смешне примедбе правите, нећу вас излагати ризици, да зарадите 25.000 марака. Дајте ми шек натраг.“

Али он то не хтеде. Грабљивост га заслепила. Посао беше врло сјајан, а изглед на губитак искључен. Он напусти речену намеру, али у том понуштању гледаше прилику, да суму при цесији подигне на 50.000 марака. Разуме се то беше чисто кајшарство, али мени угодно. Јер годило ми је пре свега, што се та последња стена сретно пребродила, а после, Перлштајн је тиме пао мени у руке на милост и немилост. Он не могаше разуме се — предвидети последице свога рада, јер беше збуњен мојим законитим захтевањем (правом) на новац. Он мишљаше, да ми украде 50.000 марака, међу тим је себе самог покрао, али мени пао шака ради кајшарства.

Ја се претварах, да је то велика свота, али постепено попустим, те се споразумемо за 75.000

марака. Сад Перлштајн заповеди усмено и на телефону. Бележници дођоше. Шек жирира. За тим јави државни завод, да се може свота исплатити и пошље њих неколико да подигну велику своту, те ни после пуна два часа — мога доласка код њега, — имао сам у рукама законитим путем додељен ми иметак. „Читав милион!“ Беше познатан омут мрких папира. Али каква чаробна моћ крије се иза тих дроњака — крпа, аладинска чудновата лампа, која ми духове ставља на службу, која ми палате зида и цео свет отвори.

„Апропо“ — рече банкар кад већ посао обављен беше — у мало те нисам нешто заборавао. Ви сте свакако примили мој позив?“

„Дабоме“. С тога управо и дођох амо. Хтедох се на томе захвалити.“

„Дакле имаћемо срећу видети вас.“

„Бићу тако слободан да дођем.“

„Тако и треба. Сви ћемо се јако радовати. Нарочито моја ћерка Софија.“

На један пут ми нешто паде на памет. Нисам могао одмах разјаснити, зашто ме Перлштајн одликује тиме, да му будем гост.

Али да се у томе позиву скрива нека намера, одмах сам знао, јер тај човек пишта не ради без рачуна. Валда је хтео понудити ми своју кћер?

„Хоће ли се играти?“ упитах ја.

„Свакако. Пољске игре здраво воли моја кћи. Умете ли играти пољски?“

„Умем.“

„Обратите се мојој кћери. Игра као перо. Дивно ће бити настави пркосећи. Наручио сам варошку свирку. Свира само амерканске мелодије по жељи моје кћери. Волите ли ту музику?“

„До лудила?“

Ако то кажете мојој кћери бићете у милости код ње. Поручио сам засебног француског ајвара. Права француска кујна. Је ли вам по вољи?“

„Разуме се.“

„Само после јела биће руског ајвара. Одговарали то вашем укусу?“

„Презирем Русе али волим њихов ајвар.“

„А шпанска и грчка вина?“

„Охо хо!“

„Међутим само свирке старо-енглеских мелодија.“

„Ах!“

„Моја ћерка Софија продуцираће се, као савршена свирачица на своје холандском гласовиру; дивно ће продуцирати и смену турске страже. Можете ли пратити моју кћер?“

„Куда?“

„Мислим на гласовиру.“

„Не — нисам музикалан.“

„Штета. Доцније биће у врту египатски мрак са кинеским лампоницама, тако звана талијанска ноћ.“ — „Са немачким љубавним разговором“ — додам ја.

(Наст. виће се).

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

ПРИПОСЛАНО.

Београђанима!!!

Не дозволите да вам образ у оностраном Српству црвени, ради једне умне и моралне пропалице.

Ми знамо да је тај лопов годинама државу крао, док није долијао, те му је по §. 76. привезана капта, те је због тога с пензијом остао — на дуду! А познато је свом Београду и то, да сад, кад је остарио, пеће више ни београдске познате пезе (подводнице) да га издржавају. А знамо нам је и то, да као познати коцкар не може више да реузира — јер га и прети више не служе. Исто нам је тако познато да је остао без кошуље и гаћа (јер га госп. „власник“ „Бавола“ динар од ступца плаћа!) А појмимо и то, да пошто је гладан као пас, да га је обузела бела и крвава пена, па као и беснела цукела насрће на све и сваког.

Лаје на своју домовину; лаје на свог краља; лаје на краљев дом; лаје на Српство; лаје на православље... (Само је увиђаван те не лаје на свога госу — Михлића.) Пени и пљује на ерпску круну, на св. апостола... и какво би чудо било, да као сваки веран пас своме госп — мора због парчета леба — и на вас да лаје... (Храни се својим перверзним изметинама у „Баволу“.)

Али једно се чудимо браћо београђани, зашто Ви на то побеснело арлукање те цукеле не притекнете јој у помоћ... па било да јој мотком беснило растерате, било да јој Пастеров серум уштрцате... Истина, она за сада само лаје, ама може кога и осакатити. (Ето онај питков „власник“ се био у оно време понудио полицији — бар тако нам је он сам причао, — да за 3000 динара потпише једну тужбу, по којој му је тобож Сава Шибалић украо један део од машине — па да га стрпа Настас у ане и као Новаковићеве погуби! Он вели да је тужбу потписао, — а кад је хтео за паре да се маши, они су га ишмарали. Како он каже, потпису његове тужбе и сад лежи у полицији, и да ће неко иптерелисати у парламенту, да је то лажап потпис, који је полиција сама потписала. Видите с каквим нитковима се г. Свињарев здружио).

Не, не, браћо! Пошто човек нема од чега да живи, а ви сте тог музичног друга Бранка Лентира, оставили као обичну цукелу, да на улици скапава... сасвим је природно његово арлукање. Ако човек нема од чега да живи а ви се браћо сложите па му бар толико пара скуните да може правити ђевачиће или бар продавати шкембиће или бозу. Најпосле севап би учинили да му отворите — оно чему он по својој перверзној појезији највећма пагине — јавну блудну кућу... Само га спасавајте од глади и вашију... Јер што га мори глад и ђене, ђене... научно се... ама га ваши поједоше...

А ако и то не иде... пошто перверзни „Баво“, није ни глас Србије, ни глас пене штампе, него глас цигло једног јединог повинарског ушљувка Васе Ђеме, то браћо београђани, ви лепо ту уш, која вам се за огрлицом попела, узмите је фино између поктију — па је пригњечите! Али само предајте, да у ваше лепо име, у име Србије и пене штампе, да животиња својим перверзним изметинама и другим блувотинама у „Баволу“ и даље по оностраном Српству смради и кужи... Јер није искључено, да се може онде колера појавити где нам Ђемина „појезија“ „ванприродно“ замрише...“ А право да вам кажемо и од странаца пас је срамота. Верујте браћо, да они никада нису тако погано о Српству, о ерској домовини, ерском владару и дому, ерској вери, цркви и св. апостоу писали, као што то један неписмени повинарски ушљувак и умни богаљ, иначе потпуни нитков Васе Ђема, у „Баволу“ чини.

Ако браћо другог лека нема — а ви мотку у руке!

Један Србин пречанин.

Одговори уредништва

Гђи Ј. у месту. Питате нас, је ли потребно баш било да свој лист поганимо са београдским поганом „Баволом“. — Ми знамо, да ко поган очени — мора се и сам опоганити, али ми смо морали са тим њиховим поганом, за коју се опи тако заузимају, да зачепимо уста — Свињаревом „Српству“. А потребно је и да види свет са каквим се свињарима Свињарев здружио, те позива полицију најенергичније да казни нас, што се ми усудисмо бранити од цукеле, онако како се у опште од цукела брани. Јер треба да знате, да то „вештачко ђубре“ — прво су почели увозити, ко други него „ђубретари!“

Госп. С—ћу у месту. Кажу да је на ваш предлог избачен „Баво“ из читаонице олд ерп. трг. омладине, јер да сте ви изволели рећи да то нису ни блувотине (што у „Баволу“ умни ушкопљеник и пропалица Васе Ђема пише) — не-

го да су то свињске изметине. — То ви као академичар велите! Сигурно још нисте читали Свињарево „Српство“, а да сте читали ви би у 47. броју наши да је „Баво“ „шаљиви лист“!

— ПОГРЕБНО ПОДУЗЕЋЕ —

и стовариште надгробних споменика

ПАЈЕ МАРКОВИЋА у И. САДУ

у средини дунавске улице, телефон број 168.

Филијала: погребно подuzeће „Конкордија“ пређе Буре Стојковића, Ђурчинска улица број 15.

Држи вавда огroman избор сваковрених камених надгробних споменика. Натписе изрезује најсавршеније, а позлата дупла и дуготрајна. Велики и ор мртв. савдука, венаца, покрова и целокупне опреме за погребне. Цене строго солидне а послуга најтачнија.

„Аполо“ позориште у Новом Саду.

Ю. и II. априла
врло занимљив и шалвив програм.

Не купујте другу **ПАСТУ** за зубе

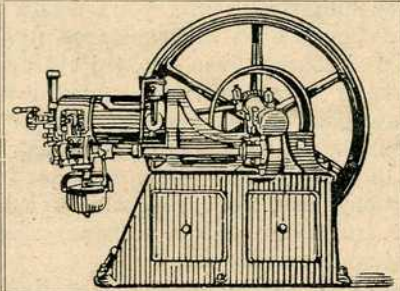
осим

„СРПСКИ БИСЕР-КРЕМ“

он је **СТО** пута бољи него којекакве бечке трице!

У скорим ће „Прва новосадска творница кемичких производа“ отпочети свој рад.

Најјефтинији и најштедљивији рад.

Најстарија и највећа фабрика на копну.

Оригинални „ОТО“ мотори

за течна горива **машине са ренсаванем гаса**, мотори за сиров олај на висок притисак (Diesel) у најбољој изради од 1 до 1500 HP. (коњских снага) за занатлијске потребе, пољопривреду и индустрију.

Бензин-локомобили

од 4 до 20 коњских снага за вршидбу, потпуне вршаће гарнитуре. Специјалитет: **самоходни локомобили**, покретљиве машине за цепање дрва, шмркова са колима, кола за осветљење итд. Машине за обрађивање дрва од фирме Е. Кислинг и комп. Leipzig.

Langen & Wolf, Motorenfabrik.

Филијала: **НОВИ САД**, **темеринска улица бр. 7.**

Проекте и прорачуне бесплатно! — Траже се солидни заслужници!

ЛЕКОВИТО ВАРОШКО АРТЕСКО КУПАТИЛО

Фрање Ракоција пут.

У **НОВОМ САДУ.**

Телефон бр. 264.

Отворено преко целе године.

Отворено преко целе године.

Надалеко припознато, те хиљадама похваљено као лековито купатило, с најјачом садржином једне лековите воде, која је по исказу првака хемичара потпунија него садржина јода у купатилу Липику. Најлековитија сумпорна вода за лечење ишиаса, хроничне реуме, костобоље и севодине и женске болести. Сваковрсна лечења хладног купања. Угљене киселине, фанго, блатне и сумпоровите купке. Електрична купања. Сваковрсне лековите и вибрационе масаже. Радиогенова лечења са пићем и купањем. Сунчана, ваздушна и у песку купања. Раскошно парно купатило. Дивна дворана за читање, за одмарање, одлично уређена гостиона са елегантним гостинским собама и добром кујном. Возиња аутомобилом до купатила и натраг у варош. Сталан купалишни лекар. Комбиниране јефтине цене за купке. Диван ценовник се на захтев шаље бесплатно и франко.

УПРАВА КУПАТИЛА.

„Стармлади“ илази 1 и 16-ог сваког месеца. Рукописи се шаљу на уредништво. Претплата се шаље на администрацију „Стармладог“ у Нови Сад (Ujvidék), Витковићева улица број 16.

Власник и издавалац: М. Крстоношић. (Поједини број 30 пот.) Одговорни уредник: Петар Крстоношић.

Штампарија Учитељског Д. Д. „Натошевић“ Нови Сад.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА